

което е въ силата му, за да остане прочутата чудотворна икона въ Константинополъ.

— Още сега ще напиша писмо до Светия Отець въ Римъ... — каза най-сетне той — и безъ това има да отговарямъ на едно негово послание. Бждете спокойни. Пратеникътъ ще замине още утре. Работата ще се уреди...

Отъ огромнитѣ градини на Буколеона се издигаше топълъ, замайващъ миризъ. Кроткиятъ вечерень вѣтрець, който лѣхаше откъмъ Златния Рогъ, понесе всички благоухания на безбройнитѣ румени трандафили и обвѣя грижното чело на императора, който се разхождаше въ най-хубавия здраченъ часъ на Константинополъ, самъ и тѣженъ, между колонадитѣ, които гледаха къмъ морето.

Сега трѣбваше да пише на Инокентий III. Но дълго преди това искаше да обмисли всѣка дума, да претегли всѣка мисль, отправена къмъ върховния арбитъръ на всички свѣтовни крамоли.

Самъ Анри бѣ поставенъ въ много опасно положение: между чука и наковалнята. Защото между Римъ и новия патриархъ на латинската империя — венецианеца Томазо Морозини, възникваха непрестанни тѣркания и вражди. А дветѣ страни еднакво разчитаха на подкрепата на императора.

Задъ сребърнитѣ решетки на прозорцитѣ трепнаха пламъчетата на свѣцниците и поликандилонитѣ. Анри влѣзе отново въ работната си стая, разгърна писмото на Инокентий III и го прочете за десети пѣтъ.

„...Благородниятъ мжжъ Тодоръ Ласкарисъ — пишеше той — се оплаква, че ти не си искалъ да склучишъ съ него постояненъ миръ, а си ималъ намѣрение да завоювашъ държавата му. Затова ме моли да се застъпя предъ тебе, щото примирieto, което имате вече отъ една година, да бжде продължено съ още една, ала примирие трайно и крепко. Затова азъ му изпратихъ нарочно единъ легатъ да уреди тази работа и те моля да не предприемашъ нищо враждебно противъ Никея. Самъ Богъ е поставилъ морето между дветѣ империи и никой не трѣбва да го преминава. Посѣветвахъ сжщо Ласкарисъ да се яви предъ